

fulde Tid, hvori de have bygget, ganske vist havt store Banfeligheder at overvinde, større Banfeligheder end sædvanlig. Dette kan man heller ikke se bort fra. Jeg beder endelig erindret een Ting, som jeg heller ikke tror, at man kan se bort fra, og det er, at vi tidligere have betalt vore Jernbaner i dyre Domme. De jydskke Jernbaneanlæg paa Østkysten have kostet os saa blodige Penge, at vi, naar vi se, at der bygges 25 Mil Bane for lidt over 4 Million Rd., og sammenligne denne Udgift med den samlede Sum af nogle og tredive Millioner, som de øvrige Anlæg have kostet, dog med noget Maadehold bør behandle de danske Entreprenører, som nu have fjernet hele det udenlandske Selskab af Entreprenører, der rigeligt og rundeligt have vidst at komme til vore Kasser ved at bygge vore Baner. Vilde vi nu gaa frem med Jernstregning i Stedet for med Rimelighed og Maadehold, saa kunne vi være overbeviste om, at vi derved bortjage vore egne Entreprenører, saa at vi, naar vi skulle til at udføre de mange store Arbejder, der staa for Døren, ville komme til rigeligt at betale de Fremmede, der selvfølgelig gennem den forhøiede Pris, som de forlange for deres Arbejde, ville afsurere Mulkterne, naar de vide, at enhver Overfridelse af Lidet uden Hensyn til, hvilke Omstændigheder, der have bevirket den, vil kræve Mulk. Det er et Hensyn som Regjeringen ogsaa maa tage, og som jeg i alt Fald, hvis jeg til den Tid er Indenrigsminister, ogsaa vil tage, samtidig med at jeg erkjender, at, hvis man lader det være et tomt Mundsvær, at negligente Entreprenører skulle betale Mulk, saa bør man hellere udelade enhver Mulkbestemmelse af Kontrakterne. Paa Sagens nuværende Standpunkt, da samtlige Omstændigheder endnu ikke kunne overses, idet Arbejdet ikke endnu er saa vidt fremskredet, at alle Forhold kunne foreligge klart, kan jeg altsaa endnu ikke udtale mig om, hvad jeg i sin Tid vil gjøre, hvis jeg til den Tid maatte have den Væge endnu at være Indenrigsminister. At jeg vil tage Hensyn til alle Sider, tror jeg at kunne forsikre om, og i ethvert Tilfælde lover jeg at tage Villighedshensyn.

Th. Nielsen: Hvorvidt de øvrige ærede Forespørgere ere blevne tilfredsstillede ved det Svar, vi nu have faaet fra den høitagtede Indenrigsminister, derom kan jeg naturligvis ingen Mening have; jeg vil kun sige, at for mit Vedkommende er jeg bleven i høi Grad overrasket. (Stemmer: Glædeligt?). Jeg skal senere nær-

mere forklare, hvori Overraskelsen bestaar. Det høit ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger) yttrede en Gang under en af de mange politiske Debatter, som vi have ført i de sidste Aar, at det forekom ham ikke, at der egentlig var nogen Bæsfensforskiel mellem Regjeringen og dette Thing, hvad de egentlige Lovgivningsarbejder angik; men hvad var det da, som man egentlig havde mod Regjeringen? Var man imod dens Administration eller mod dens Optraeden som Regjering over for Udlandet? Det ærede Medlem fik den Gang Svar paa Spørgsmaalet angaaende Lovgivningsarbejdet; det ligger heller ikke for her. Derimod foreligger der en Gren af Regjeringens Administration, og jeg kan da ikke dølgge, at det forekommer mig, at der fra dette Things Side foreligger Grunde til at være i høi Grad utilfreds med den Maade, hvorpaa baade den nærværende og den foregaaende Regjering have varetaget de offentlige Arbejder. Jeg skal nu nærmere begrunde dette. Den høitagtede Minister sagde, at det forekom ham ganske mærkeligt, at den ærede Forespørger fra Møen (Bojsen) kunde have Noget at bebrejde Regjeringen, thi her var Intet at bebrejde den, og med stor Sikkerhed syntes Ministeren at fremhæve, at der var jo intet Urimeligt i, at Regjeringen ikke havde paabegyndt Bygningen af Baner, hvortil ingen Penge vare bevilgede. Ja, dette kunde ganske vist ved første Dietast se meget antageligt ud, hvis der ikke var Noget in mente. Den ærede Minister sagde endvidere, at Indenrigsministeren vel kunde have et vist Ansvar paa sit Omraade for de Grene af Bestyrelsen, han havde at foresktaa, men han maatte ogsaa tage Hensyn til Finantsministeren. Naturligvis. Men nu er der en Lov af 24de April 1868, som siger, at disse Baner skulle være færdige til en vis Tid, og mig forekommer det, at Indenrigsministeren har noget Bist at varetage i den Henseende, nemlig at Loven sker Fyldest, og til den Ende at træffe de fornødne Foranstaltninger. Nu bliver Spørgsmaalet, om Lovgivningsmagten har negtet ham de fornødne Midler til, at Banerne kunde paabegyndes i saadan Tid, at de virkelig kunde blive fuldenbte til den lovbestemte Tid; men her tror jeg rigtignok ikke, at Regjeringen kan siges at være uskyldig, og det er det, jeg nu skal oplyse. Jeg tror, at Feilen ligger noget tilbage i Lidet. Den Gang, Indenrigsminister Saffner forelagde her i Thinget i Sessionen 1869—70 sit Forslag om Esbjerg-Lunderstov Banen, havde man stor Travlhed med at faae denne Bane vedtagen, da det var Regjeringens